

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*, 1951-56, s. 160. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-idm140726733043216/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

Til himlens fryde-bolig,
Verden er for dine børn
Vildsom og urolig.

5. Drag, JEsu, mig
Dog efter dig,
Til himlen op at fare,
Der at staae med glæde-skriig
I de frommes skare.

10. Pintse-Psalmer.

Nr. 58.

Mel. Fra Gud vil jeg ey vige etc.

Drag ind ad dine porte,
Min sieles dyre pant,
Som mig, der jeg var bortle,
I daabens vande fandt,
O du GUD Faders Aand,
Som er GUDs Søns tillige,
Og har det samme rige
Med dem i magt og haand.

108

2. Drag ind, lad sielen finde
Din Guddoms lys og brand,
Som syndens kræfter binde
Og slet forbrænde kand,
Gjør sielen synde-frie,
Gjør mine tanker rene,
At søge dig allene
Paa livets rette stie.

Nr. 58, DJ:7. Varianter fra en håndskreven form vil blive meddelt i et tillæg. 1, 6: Søen| Søen D, trykfej. 1, 8: haand| baand J- 2, 3: syndens| Syndens DJ²- 2, 8: tvæts| Livens D.

Nr. 58. Oversættelse. Zeuch ein zu deinen thoren, P. Gerhardt, Schr. s. 216. Se Harald Vibstrup i Dak. Kirkesangs Aarskrift, 1948—49, s. 4 5lg. — 1, 2: min sieles dyre pant| Helligånden som pant på, at sjælen skal nå saligheden, 2. Kor. 1, 22; 5, 5; Ef. 1, 14. — 1, 3: der| du; bortle| fra Gud. — 2, 1: finde| tale. — 2, 2-4: Billederne lys og brand, binde, forbrænde findes ikke i originalen. — 2, 4: slet| helt. — 2, 5: gjør sielen synde-frie| originalen: cantsind ge meinen sijn.

3. Jeg er som vilde grene,
 Forvendt og visnet hen,
 Din Guddoms kraft allene
 Mig giver liv igien,
 Du har i daabens ftod
 Min død til grunde senket,
 Mig rensat og beslenket
 Med JEsu røde blod.

4. Du søde sulve flyder
 Saa liffig i mit sind,
 At jeg den ære nyder
 Ved dig at vies ind
 Til præst, at staae for GUD,
 Til kongemagt og ære,
 Til GUDs prophet at være,
 Til JEsu skat og braud.

5. Du est en Aand, som fører
 Os ret til bønnen frem,
 Din bøn GUDs hierte rører,
 Din sang er angenem,
 Den op i himlen gaaer,
 Den virker i det høye,
 Og lader sig ey nøye,
 Før hielpen rede staaer.

6. Du est en Aand, som giver
 Hvert bange hierte trøst,

6. 1: est] er J 6 7.

3, 1: Rom. 11, 17, 24. — 3, 2: forvendt] galt vendt (også 9, 4). — 3, 6: til grunde] til bunds. — 3, 7-8: Hebr. 10, 22; 12, 24; 1. Pet. 1, 2. — 4, 1: Anden som sulve, 1. Joh. 2, 20, 27; jfr. 2. Kor. 1, 21. — 4, 4-7: I Israel brugtes salvelse ved indvielse til præst, 2. Mos. 28, 41, konge, 1. Sam. 10, 1, og profet, 1. Kong. 19, 16, og i det nye testamente tillægges disse 3 værdigheder den kristne, 1. Pet. 2, 6, 9; Joh. Åb. 1, 6; 5, 10 (hvor Luther og de ældre danske oversættelser har: »han (du) har gjort os til konger og præster«); Ap. G. 2, 17. — 4, 5: af] for at; den kristnes åndelige præstestilling giver ham retten til at staae for GUD a: have umiddelbar adgang til Gud, ligesom de gammeltestamentlige præster havde det ved tempeljænesten. — 4, 8: til JEsu skat og braud] Dette billede findes ikke i originalen, jfr. til nr. 4, 1, 2, hvor det også drejer sig om en salme af Gerhardt. — 5, 1-2: Ef. 6, 18; Jud. 20. — 5, 3-8: Rom. 8, 26-27. — 5, 4: angenem: tiltalende, skøn (for Gud).

Det ledsker og opliver
 Med himmel-lys og lyst,
 Ach! ja hvor mangen vee
 Har du min siel betaget
 Og aanden sødt unddraget
 I himlen ind at see.

7. Du est en aand, som lader 109
 Os smage kjerlighed,
 Est cy hos den, som hader,
 Som truer og er vred,
 Du søger, søde Aand!
 De trætte-kiere sinde
 At samle og forbinde
 Ved kjerlighedens haand.

8. Du HÈrre har i hænde
 De store med de smaa,
 Kandst vrie dem og vende
 Som bækkeus vunde gaue,
 Lad naaden blive stor
 Til alle at forlige,
 Som med hverandre krige
 Paa hele verdens jord.

9. Bryd frem, at verdens plage
 Dog engang bliver endt,
 Vend om, og før tilbage
 Ah, hvad som er forvendt,
 See dog i verdens land
 Saa mange lande skiendte,
 Saa mange kirker brændte,
 Og sef dem selv i stand.

7, 1: est; er J⁶⁻⁷. 7, 3: est; er J⁶⁻⁷. 8, 3: kandst; kan J⁶⁻⁷.

8, 6: min siel betaget; borttaget fra min sjæl. — 8, 7: unddraget; draget bort, bortrykket. — 7, 1-2: Gal. 5, 22. — 8, 3-4: Ordspr. 21, 1. — 9, 5-7: I originalen er der vel tænkt på trediveårskrigen og sødsjællene. — 9, 9: skiendte; skændte, ødelagte.

10. Lad kongens throne smykkes
Med himlens lys og ret,
Lad regimentet lykkes,
Gjør alt det tunge let,
Gjør alderdommen vis,
De unge tugt at lære,
At begge frugt maae bære
Til HErrens lof og pris.

11. Lad hver en siel sig fryde
I JEsu sande troe,
Lad alle huse nyde
Velsignelse og roe,
Fordriv den onde aand,
Som mod din virkning strider,
At naaden alle tider
Kand have overhaand.

110 12. Giv tapperhed, at kæmpe
Mod satans grumme mægt,
Og al hans vold at dæmpe
Paa troens stærke vagt,
Og stride mandelig,
Som det de christne sømme,
Der ey i verden drømme,
Men tapper væрге sig.

13. Lad al vor vandring være
Dig kier og angenem,
At, naar man os skal bære
Engang i døden hiem,
Naar her er sagt god nat,
Da lad os salig drage
Fra denne verdens pløge
Til himlens fryde-skal.

12, 6: sømme] sømmer F.

10, 3: regimentet] statsstyrelsen. — 13, 2: angenem] velbehagelig. — 13, 3: at] for at el. så at; men konstruktionen er meget fri; i l. f. der skulle fortsætte den sætning, som var begyndt med at (-at... vi da maa salige drage-), er der nemlig kommet en imperativ: da lad os salig drage, så at får ingen fortsættelse.

Nr. 59.

Mel. HErre jeg har handlet lide etc.

GUddoms straale, himmel-lue,
Store GUD og naadens aand!
Værdes dog min nød at skue,
Som vil tage overhaand,
Lad din kraft mig styrke give,
Og min matte siel optive.

2. Troen, vísdom, lys i mørke,
Trøst i trængsels mørke stand,
Det er det din GUddoms styrke
Os allene give kand,
Det er det, os ret kand lære
Christum ret at see og ære.

3. Dyrer Lærer, HErrens finger,
Skriv dit eget milde sind
I min siel, som jeg dig bringer
Til et evigt offer ind,
Lad din kraft mig stedse røre,
Hvad du vil, at see og gjøre.

4. Lad din ild min siel antænde,
Smelte hærtets snee og iis.
At jeg dag og nat kand brænde
I min JESu lof og priis,
Sæt min aand i troens lue,
Synden ret med magt at kue.

5. Lad din salve i mig flyde, 111
Vie mig til din tempel ind,
Lad min siel i dig sig fryde,
Hav din himmel i mit sind,

Nr. 59. *D1-7*. 3, 6: vil| vil| D. 5, 2: din tempel| dit tempel *D-3*

Nr. 59. Oversættelse. Strahl der Gottheit, kraft der höhe, forfatter?, Sehr. s. 213. — 1, 1: Mt. 3, 11; Ap. G. 2, 3. — 1, 3: værdes| værdises. — 3, 1: Helligånden som HErrens finger. Lk. 11, 20, jævnført med Mt. 12, 28. — 4, 3: Rom. 12, 11. — 5, 1: søtne| i Joh. 7, 20. 27, jfr. 2. Kor. 1, 21; i mig| ind i mig. — 5, 2: 1. Kor. 3, 10; 6, 19.

Gjør mig stærk i dødens krige,
Før mig saa til himmerige.

Nr. 60.

Mel. Kom Hellig Aand, O Herre.

O Hellig Aand! o søde trøst,
Som flyder ind i siel og bryst
Paa den, som har et ydmygt hierte,
Jeg beder dig med længsels smerte,
Ach træng os dog i sielen ind,
At varme op vort frosne sind,
At vi ey lunkne eller kolde
Men fyrig pintse-fest kand holde.
Halleluja, Halleluja.

2. Ach lad din kraft dog trænge ind,
At gribe an mit haarde sind,
Dets klippe-art at sønderrive,
At du deri kand bœ og blive.
Ach! det er fuldt af dynd og jord,
Hvor verdens skarne-lyde groor,
Som dødens beske frugter give,
Hvor kand det da din bolig blive?
Halleluja, Halleluja.

3. Thi villien er faren vild,
I verdens glæde glad og mild,

5, 5: *dødens*; *Dødens D.*
Nr. 60. *DP* 7: 1, 6: *vort* var *J* 7: 1, 8: *fyrig* [*fyrig D.* 2, 1: *dog*] og *J* 7: 2, 5: *fuldt* [*fuld DP* 7: 2, 7: *dødens*] *Dødens D.* 3, 1-2: Tegnsætningen er her svædet, så komma er sat efter *vild* og slettet efter *glæde*; kun på den måde giver teksten mening.

Nr. 60. Oversættelse. O theurer trøster, heil'ger Geist, J. H. Böhmcr, Schr. s. 210.
— 2, 1: Den oprindelige løsemåde *dog* er her foretrukket; men hvis man læser og (også), må tælken være, at digteren fra bønner for en flersæl (menigheden, os, vor, vi, 1, 5-8) nu går over til at bede for sig selv personlig: om, at Ånden også hos ham vil overvinde det hårde sind. — 2, 6-7: Da *skarne-lyde* næppe kan være flertal, er flertalsformen *give* en ukorrekthed, vel fremkaldt ved rimet. Den gamle forestilling, at skarntyden havde sit navn af, at den voksede i skarv, ligger vist nok til grund her. — 3, 2: Det er et dårligt tegn, når viljen kun er *glad* og *mild* i verdens glæde.

Har tabt den rette sielens hvile,
 Vil blive sund af dødens pile,
 Den hører ordet uden sands,
 Og finder ikke troens glands,
 Hvor kand, hvor kand hun da begiere,
 At du i sielen vilde være?
 Halleluja, Halleluja.

4. Saa ilde seer den vaaning ud,
 Ach kom dog ind, o store GUD,
 Fey ud al skidenhed og stank,
 Gjør sielen døyelig nye og blank!
 Forstyr den skidne rede, hvor
 Nu helial og verden boer,
 Lad syndens trædom dog faae ende,
 At jeg din frihed ret kand kiende.
 Halleluja, Halleluja.

112

5. Træd ind, du ædle pintse-giest,
 Og giv min siel en liflig fest;
 Lad hiertet udi troen brænde,
 Og sig med magt til himlen vende,
 Slaa selv dit verksted i mig op,
 Og styr mit gandske levnets-lob,
 Saa kand jeg ved din naades-gave
 Den rette pintse-glæde have.
 Halleluja, Halleluja.

6. O Hellig Aand, o! før mit sind
 Dog ret i andagts lue ind,
 Ach! lær mig dog til dig at træde
 I hønnens rette kraft og glæde,
 Jeg er saa lunken i mit bryst,

3, 4: *dødens*] *Dødens* D. 4, 3: *al* *alt* J¹. 4, 5: *den*] *dens* D. 4, 7: *syndens*] *Syndens* D. *dog*] *da* J². 4, 8: *ret*] *dag* J¹. 5, 2: *og*] *o* J². *urig.*] *und* *glæde*. 5, 6: *lob*] *løb* J². 6, 1: *al* *foer*] *opfør* D¹.

3, 4: *vil blive sund af dødens pile*] den søger helbredelse ved det, som i virkelig-heden er dødbringende. — 3, 5: *uden sands*] uden eftertanke. — 3, 7: *hun*] viljen. — 4, 8: *helial*] djævelen. 2. Kor. 6, 15. — 4, 8: 2. Kor. 3, 17. — 5, 6: *levnets-lob*] *levnedslob*.

Ach! giv mig ret en hiertens lyst
Til dig, min skal foruden lige,
At faae, og aldrig mere svige.
Halleluja, Halleluja.

7. Ach vidne i mig hvor jeg gaaer,
At jeg hos GUD i naade staaer,
Og før mig hen fra syndens vane
Paa himlens rette løbe-bane,
I hønnen ey at blive træt,
At sige: Abba Fader! ret,
Ja lad ved dig mit hierte svømme
I kjerlighedens fulde strømme.
Halleluja, Halleluja.

113

8. Giv mig et uforferdet mod,
I troens kamp at holde fod,
At bryde frem i kraft og vælde,
Og ey til nogen side helde,
Du viisdoms Aand, klar op i mig,
At siel og aand og hierte sig
Kun ønske i dit lys at bygge,
Og hade syndens mørke skygge.
Halleluja, Halleluja.

9. O Hellig Aand! regier min aand,
Og før mig ved din egen haand,
Mod synden nat og dag at krige,
Og altid abba fader sige,
Lad JEsu fred i hiertet boe,
Og gjør mig stadig, huld og troe,
At ingen synd mig fra dig driver,
Og jeg udi dit forbund bliver.
Halleluja, Halleluja.

7, 3: syndens] *Syndens D.* 8, 7: ønske] *ønsker D1-3.* 8, 8: *Syndens D.* 9, 8: dit] *din D.*

6, 6-8: Meningen er: Giv mig lyst til at få dig, min skal. — 7, 1-2: Rom. 8, 15, — 7, 6: Rom. 8, 15; Gal. 4, 6. — 8, 2: *holde fod]* holde stand. — 8, 3: *bryde frem]* til kamp. — 8, 5: *klar op]* skin frem, jfr. nr. 8, 7, 1.

Nr. 61.

Mel. Nu vel an vær træk til mode.

O du sielens største glæde,
 Alle frommes kraft og liv,
 Som i vel- og veestands sæde
 Er vor heste tidsfordriv,
 O du søde Hellig Aand,
 Som med din den stærke haand
 Holder hele verdens rige:
 Hør dog hvad jeg nu vil sige!

2. Du est jo den største gave,
 Som i verden nævnes kand,
 Verden, naar jeg dig maa have,
 Jeg ey agter for et grand,
 Overgiv dig, kom til mig,
 Kom til hiertet, som du dig
 Til din tempel før udvalgte,
 Da man først ved navn mig kaldte.

3. Fra GUDs thrones høye sæde
 Som en regn du øses ned,
 Faderens og Sønnens glæde
 Regner paa GUDs christenhed,
 Kom! du, som saa gierne est
 Alle frommes daglig giest,
 Kom og lad mit herte flude
 Naadens flod deri at rinde. 114

4. Du har wiisdom uden lige,
 Kiender hver en dråbe vand,
 Hvert et støv i verdens rige,
 Intet for dig skiules kand,

Nr. 61. DJ². 2, 1: est] er J²: jo den] jordens J². 2, 7: din tempel] dit tempel J². 3, 1: Guds thrones høye sæde] Guds høje thrones sæde DJ². 4, 1: uden lige] uden ende DJ². 1, 3: i verdens rige] til verdens ende DJ².

Nr. 61. Oversættelse. O du allersündste frønde, P. Gerhardt, Sehr. s. 203. — 2, 5: overgiv dig] giv efter for min bøn. — 2, 7: 1. Kor. 3, 16; 6, 19. — 2, 8: Der tænkes på dåben. — 3, 2: Hos. 6, 3. — 3, 3: Faderens og Sønnens glæde] den, der er Faderens og Sønnens glæde, nemlig Anden. — 3, 7-8: Rom. 5, 5. — 4, 3: stau] støvgran.

Nu du kiender grandt og seer
 Alt hvad mig i verden skeer,
 Lad din wiisdom mig da lære,
 Hvordan jeg for GUD skal være.

5. Du est hellig, bliver funden
 Hvor man elsker synden ey,
 Du er ey med dem forbunden,
 Som vil gaae den brede vey,
 Gjør mig, søde naade-skat,
 Deylig perle-reen og gladt,
 Lad ey findes det du hader
 Mig i tanker, ord og lader.

6. Du est from og mild af herte,
 Som et lam i sind og mod,
 Lindrer gierne vores smerte,
 Mod os onde mild og god,
 Ach! forlad og giv mig ind
 Saadan fromhed i mit sind,
 At jeg kand i aandens brynde
 Ogsaa mine fiender ynde.

7. Hug mig ikke op fra rode
 For det onde, jeg har gjort,
 Saa er jeg ret vel til mode,
 Naar du mig ey kaster bort.
 Gjør mig til din egen skat,
 Og hvad jeg har efterladt,
 Ved din naade skal herefter
 Rettes op af alle kræfter.

8. Jeg da herved plat afsiger
 Alt det, som er dig imod,

5, 1: est| er 1°-7. 5, 6: acytilg perle-reen og gladt| deytilg, perle reen og glat *D1^o-3*.
 6, 1: est| er 2°-7.

5, 4: Mt. 7, 13. — 5, 8: lader| adfærd. — 6, 5: forlad| tilgiv. — 6, 7: brynde| brand, varme. — 7, 4: Mt. 3, 10; 7, 19. — 7, 6: efter-ladt| udladt, forsenet. — 8, 1: plat| fuldstændig.

Viger alle synder, viger,
 Jeg er GUDs med liv og blod,
 Vær forbandet meer og meer 115
 Alt hvad satan gjerne seer,
 Bort I skidne syndens veye,
 Gud skal ene hiertel eye.

9. Kun allene at din naade
 Gjør mig ret fra synden fri,
 Hjelper mig min gang at raade
 Paa den trange livets stie.
 Bryd det onde kjødets sind,
 Kast det bort i vær og vind,
 Lad mig satan aldrig blinde,
 Gjør mig nye i mine sinde.

10. Vær min hielp, hvad mig beegner,
 Naar jeg synker, vær min stav,
 Favn mig, naar jeg døer og blegner,
 Naar jeg ligger, vær min grav,
 Og naar jeg igien opstaer,
 O saa hielp mig, at jeg gaer
 Ind i himlens høye sale,
 Evig dig at see og tale.

Nr. 62.

Mel. Hører til I høye Himle etc.

Lad din naade paa os regne,
 Thi min siel er tør som sand,

8, 7: syndens] Spødsens D. 9, 4: hierts] Livsens D. 9, 5: kjødets] Kjødens D. 10, 2: spiker] stunker D. 10, 6: o] og DML orig.: ey so hilf mir. 10, 8: evig] evig D. Nr. 62. DML?

9, 1: kun allene al] når blot; hermed indføres det, som er betingelsen for at virke-
 liggøre det Etsagn, der er givet i det foregående vers. — 9, 4: Mi 7, 14. — 9, 8:
 mine sinde] mit sind. — 10, 1: hvad mig beegner] hvad der end møder mig. —
 10, 8: dig at ... tale] at tale med dig, jfr. min JKaum tale, nr. 218, 10, 8.
 Nr. 62. Oversættelse. GOTT gib einen milden regen, M. Kraemer, Schr. s. 187. —
 Salmen begynder som en bøn om Helligaanden, i v. 1-2 rettet til Faderen, i v. 3
 til Sønnen, og bliver derefter i v. 4 en bøn til Aanden selv. — 1, 1: Es. 44, 3: 45, 8:
 Ez. 34, 26, jfr. Ps. 55, 10 flg.; Hos. 6, 3.

Giv din kirkes tørre egne,
Milde Fader, fødske-vand,
Lad din aands den rige væld
Øse naade, kraft og held
Ned i stærke strømme flyde,
Hiertet ret at overgyde.

2. See paa jorden, om en fader
Ikke agter det for spot,
Om hand nogen tiid undtader
Sine børn at gjøre got,
Skulde du da, Fader, som
Est saa eye-god og from,
Dem ey give aandens gave,
Som ham vil saa gierne have.

116 3. JESu, du som bort er vandret
Til din Fader, send ham ned,
Du som er dog uforandret
I din store kjerlighed,
Send dog ned din Aand, som skal
Lede mig i denne dal,
At jeg sandhed ret kand kiende,
Og i troen dig omspende.

4. Hellig Aand, de frommes glæde!
O besøg mit bange sind,
Værdes i min siel at træde,
Vie den til din tempel ind,
Smyk den deylig som en brud,
Rens den gandske, og kast ud,
Hvad af verden er tilbage,
Og mig kand fra JESu drage.

2, 7: *aandens*] *Aandens D.* 3, 1: *er*] *est* (JEsu); 4, 4: *din tempel*] *dit tempel* JEsu.

1, 5 *Ng.*: Hejs. 4, 15 (i datiden opfattet om et veld med den Helligaands gaver); Joh. 4, 14; 7, 38-39. — V. 2: Lk. 11, 11-13. — 2, 8 og 3, 2: *ham*] Helligånden. — 3, 1-2: Joh. 16, 7. — 3, 8: *omspende*] *omfavne*. — 4, 3: *værdes*] *værdiges*.

5. Smyk mig med din himmel-gave,
Gjør mig skjøn og nye igjen,
At jeg kjerlighed kand have,
Som skal aldrig raadne hen,
Giv mig altid kæmpe-mod,
Hellige mit kjød og blod,
Lær mig til min Gud at træde
Udi hønnens kraft og glæde.

6. Saa vil jeg mig dig hengive,
Dig til ære skal mit sind
Stedsse himmel-sindet blive,
'Til jeg gaaer i himlen ind,
Faderen og Sønnen der
Med dig ret at komme nær,
Og min Gud i høye throne
Prise høyt med engle-tone.

Nr. 63.

Kom tegn af det høye! lad jorden optives
Som lilje-dal,
At, hvad os vor JEsus har lovet, maa gives
I tusinde tal,

6, 7: og min Gud] o min Gud DML.
Nr. 63, DJP-?

Nr. 63. Oversættelse. Komnu' himmlischer regen. J. C. Stegmann, Schr. s. 198. Salmen er en af Brorsons ypperste oversættelser. I formen er den en rokokoesic. Indholdet er en stadig gentaget ben om Helligåndens komme, men sådan, at der herunder bliver givet en rig skildring af Åndens mangfoldige virke. Skildringen er mættet med bibelske tanker og bruger for en stor del udtryk og billeder fra bibelen. Ejenendmeligt er det at se, hvordan tanker og billeder afløser hinanden i hastig flugt. Det giver salmen et mærkeligt liv. Den har i det hele et broget farvespil. Og dette er blevet forstøjet i Brorsons gengivelse. Liljedalen og paradiset (v. 1), blomsterne og frugterne i Åndens have (v. 2), soldaten, der ikke er rejg i træningen (v. 5), jakten og de flyvende pile (v. 7), verden som strå, paradisdruen og den himmelske lus (v. 13), endelig til sidst kronen, der tindrer (v. 14), er alt sammen hans værk. Det er dog kun kledningen; bagved ligger en religiøs fylde og alvor, som gør, at vi ikke blot ser et digt af sjælden skønskab, men en virkelig — og stor — salme. — 1, 1: Es. 44, 3; 45, 8; Ez. 34, 26; Hes. 6, 3. — 1, 2: Hos. 14, 6.

- 117 Hand vilde det arme fortørrede mod
 Forfriske og ledske
 Med himmelske vædske
 Af paradiis-flod,
 Af paradiis-flod.
2. Kom himlens kilde! lad strømmene flyde
 Paa dette dit land,
 At blomster og frugter din have maae pryde
 Og sette i stand,
 See dog hvor mit hierte forpiint og forladt
 Sig ønske saa saare
 Med sukke og taare,
 At favne sin skat ;,:
3. Kom sielens sande! før dennem til live
 O himmelske vind!
 De hange og syndige hierte at give
 Et himmelske sind,
 Hvert hierte, som ligger i synden paa straae
 I lysternes søle,
 Din varme lad fylde,
 At de kand opstaae ;,:
4. Kom trøster i trængsel! kom sandsernes styrke!
 Mit hiertes belag!

2, 4: *sette] sættes D12.*

1, 5: *hand vilde* kan være ønskende = han ville (Arland), hvad der svarer til originalen; er wolle. Det er dog ikke sikkert, at denne forståelse er den rette; Brorson følte sig ikke trælbundet til sine originaler, og ordene ville passe særlig godt som en nærmere forklaring af: *hvad os vor Jesus har lovet* (1. 5), idet der siges, at det, *hand vilde* (imperfektum), netop var at *forfriske og ledske med himmelske vædske*, altså det, der var bedet om i begyndelsen af verset. — 2, 1: Hejs. 4, 15 (se til nr. 62, 1, 3); Joh 4, 14; 7, 38-39. — 2, 7: Ved siden af *sukke* må *taare* være flertal (af taar). — 3, 1: *sielens sande*] Helligånden tænkt som sjælens livs-opholdende åndestræt. — 3, 2: Joh. 3, 8. — 3, 5: *som ligger i synden paa straae*] som ligger død i synden. — 4, 1: *trøster*] Joh. 14, 16, 26 v. 11, hvor mange, I. eks. Luther, har oversat *strøtere* i stedet for *statsmand*; *sandsernes styrke*] du, som styrker sind og sans.

Kom vild os at ledske, i angstens tørke,
 Med himmelske smag,
 Saa kand jeg til bønnen frimodig fremgaae,
 Og stedse mig skynde
 I kierligheds brynde,
 Al naade at faae :.

5. Kom balsom for alle bekymrede hjerter,
 At vise din kraft,
 At lindre de blodige sietenes smerter
 Med legedoms saft,
 Saa skal jeg ey findes i trefningen fey,
 Men gaae som en kæmpe
 Til synden at dæmpe
 Paa helligheds vey :.

6. Kom visdom! jeg haver din himmelske lære 118
 For alle udvaldt,
 Hvad ellers fornuften forborgen vil være,
 Det finder jeg alt,
 Hvad ellers ey findes ved menneskelig sands
 Og læsningens nøye,
 Det skuer jeg nøye
 I klareste glands :.

7. Kom fakkel, som sikker veyviser de blinde
 Med himmelske skin,
 Oplys mig, og før de formørkede sinde
 Paa himlens trin;
 Lad mig ndi lyset kun stedse gaae frem,
 Og dagligen ile
 Som flyvende pile
 Til himmelen hiem :.

5, 5: *trefningen*] *trefninger J.* 7, 5: *kun stedse*] *nu stedse J-7.*

4, 7: *brynde*] *brønd, værme.* — 6, 3: *forborgen*] *skjult.* — 6, 5: *sands*] *forstand.* —
 7, 3: *sinde*] *Brorson bruger tit sind i flertal med samme betydning som enkeltstillet.*
 -- 7, 4: *himlens trin*] *de trin, den vej, der fører til himlen.*

8. Kom hellige olie, sielenes kræfter
 At salve i mig,
 At hvad jeg skal tænke og gjøre herefter,
 Maa virkes ved dig,
 At aandens lysalige frugter maae staae
 I deyligste grøde,
 Og dagligen døde
 Den onde altraaa ::

9. Kom sande veyvisere, hiertet at bøye,
 Ret som det sig bør,
 Lad hvad du befaler, mig ene fornøye,
 At jeg det og gjør,
 Og blive saaledes bestandig derved,
 I sorrig og glædc,
 Indtil jeg kand træde
 Fra verden i fred ::

10. Kom due, at kierligheds varme kand findes
 I inderste aand,
 Lad all, hvad dig kiender, nu mere forbindes
 I kierligheds baand,
 119 Fra dig ey at vrie os ud eller ind,
 Men redelig vandre,
 Og aldrig forandre
 Det himmelske sind ::

11. Kom siete-fred, lad vor samvittighed smage
 Din lillige roe,
 Din sødhed, til sindet fra verden at drage,
 I hierterne hoe,

8, 1-2: 1. Sam. 16, 13; Zak. 4, 12-14; 2. Kor. 1, 21; 1. Joh. 2, 20, 27. Flertallet sielenes passer ikke rigtig til i mig; der kunne måske være tænkt på de sjælekæfter, som i det hele Gudes hus mennesker, og hvorfra jeg har min del; men der foreligger dog snarere en vagtsomhed i gengivelsen af originalen, hvor det hedder: salve die kræfte der seden mit dir o: med ånden selv, som jo netop er den hellige salvelse. — 8, 5: Gal. 5, 22. — 9, 1: Joh. 16, 13. — 9, 5 fortsætter 1. 3: lad hvad du befaler, mig ene fornøye, og (lad mig) blive saaledes bestandig derved. — 10, 1: Mt. 3, 16; duen opfattes som kærlighedsfuglen. — 10, 3: all, hvad dig kiender alle sande kristne. — 10, 4: Kol. 3, 14. — 11, 1: Rom. 8, 6; 14, 17. — 11, 3: din sødhed, til sindet fra verden at drage! Helligåndens sødhed, der formår at drage sindet fra verden; ndtryksoformen sødhed til er den samme, som når man siger: evne til.

Og tal til mit hertes den inderste grund:
 Fred vil jeg dig give
 Jeg hos dig vil blive
 Til yderste stund !:

12. O kjerligheds lue, lad hierterne finde
 Din helligheds brand,
 Mit hierte lad sig med dit hierte forbinde
 I lydigheds stand.
 Ret i mig din kjerligheds bannere op,
 Mig vil jeg forskrive,
 Din gandske at blive
 Med siel og med krop !:

13. Kom himmelske kilde i sielen at flyde
 Med glæde og trøst,
 Ved dig ret en forsmag af himlen at nyde
 Er ene vor lyst,
 Mod denne din glæde er verden kun straae,
 O! paradisiis-drue,
 O! himmelske lue,
 Hvo dig kun kand faae !:

14. Vor børnerets vidne! hielp, abba at sigte
 Med hierte og mund,
 Og tryk mig den vished at arve dit rige
 I inderste grund;
 Ja viis mig, saa tit du o saligheds pant

11, 5: *den*] *det DJ¹⁻³*, vel trykkejl.

11, 7: Joh. 14, 18. — 12, 1: *finde*] *føle*. — 12, 5: *bannere* er enkelttal = banner. — 12, 6: *forskrive*] *forpligte*. — 13, 1: Billedet *kilde* i ra 2, 1 genoptages her. — 13, 3: Helligånden som den, der giver en *forsmag af himlen*] 2. Kor. 1, 22; 5, 5; Ef. 1, 14, hvor det ord, man plejer at oversætte ved pant (se 14, 5), kan betyde forskud af lønnen (i de gamle bibeloversættelser: fæstepenge); samme tanke i Rom. 8, 23, hvor der tales om Ånden som førstegrøde. — 13, 6: *kun straae*] *uden kerne, indholdsløs*. — 14, 1: Rom. 8, 15-16. — 14, 3-4: Visheden om at skulle arve riget ses som et bekræftelsessegel, der trykkes i sjælen (som seglet på et kongebrev), 2. Kor. 1, 22; Ef. 1, 13; 4, 30 (originalen: *drück die gewisheit...*, *das siegel des erbes, ins hertze hinein*). — 14, 5-7: Tanken er: *vis mig...* hvor kronen den tænder.

Om himlen erindrer,
Hvor kronen den findrer,
Som JESus os vandt,
Som JESus os vandt.

120

Nr. 64.

Mel. Fæder var udi Himmerig.

Kom Hellig Aand, kom hierte-mild,
Opland mit hierte med din ild,
Lad dine luer i mig tændes,
At verdens kierlighed forbrandes,
Set sielen i en himmel-brand,
Som aldrig mere dæmpes kand.

2. Oplys mig ret, du sandheds skin,
At jeg kand gjøre visse trin,
Lad hiertet skiules i din giemme,
Og ingen fremmed ild fornemme,
Din Guddoms dug forfriske mig,
Saa blomstrer sielen yndelig.

3. Kom, dyre balsom! giør mig sund
Fra syndens gift i hiertets grund,
Din naade lad mig giennembløde,
Og al min vee og suk forsøde,
Kom sielens søde paradisi!
Og mig med livets frugt bespiis.

4. Kom! kom du allerbeste trøst!
Saa er jeg frie fra verdens lyst,

Nr. 64. DJF-7. 3, 2: syndens; Spidsens D. 3, 6: livets; Lissens D.

14, 7: kronen] 2. Tim. 4, 8; Jak. 1, 12; Joh. Ab. 2, 10, hvor de gamle oversættelser har krone i st. f. krans.

Nr. 69. Oversættelse. Komm heil'ger Geist, du höchsten gult, J. Scheffler (måske dog Læke v. 3, v. 8 og v. 9), Schr. s. 196. — 1, 2: Mt. 3, 11. — 1, 4: verdens kierlighed, kærlighed til verden, Jak. 4, 4. — 1, 8: Rom. 12, 11. — 2, 2: visse trin] sikre trin, Hebr. 12, 13 (ældre oversættelser: »giør visse trin«). — 2, 4: 3. Mos. 10, 1. — 2, 5: Hos. 14, 6.

Kom du, som alting bar at give,
 Og sielen ene kand oplive,
 Min villie og min forstaad
 Opfyld med naadens lys og brand,

5. Giv, at jeg som et troe GÜds barn
 Maa flye for syndens dynd og skarn,
 Lad hellighed mit sind beklæde,
 At jeg kand gaae min gang med glæde,
 At himlen er mit øyemeed,
 Og veyen ret bestandighed.

6. Giv mig den styrke, at jeg glør
 Din villie, som det sig bør,
 Din viisdom min forstand optænde, 121
 Hvad got er, ret fra ont at kiende,
 Og hvad du lærer min forstand,
 Jeg haade gjøre vil og kand.

7. Kys sielen, og gyd derved ind
 Din viisdoms strømme i mit sind,
 At jeg kand selv i hiertet prøve,
 Mig i din kjerlighed at øve,
 Ey ene det hos andre see,
 Men at det af mig selv maa skee.

8. Syvfoldig store siele-skat!
 Gjør du mit hierte riigt og sat,
 Lad dine søde naadens strømme
 I sielen alting oversvømme,
 Hvad er dit gode himmel-sødt,
 Ja uden dig er alting dødt.

5, 2: *syndens*; *Syndens D.* 5, 6: *ret*] er *J²-7*. 6, 1: *den styrke*; *din Styrcke D.* 6, 4:
hvad got er; *ret fra ont at kiende*] *Hvad got og ret fra ont at kiende J²-7*. 8, 2:
riigt] *riig DJ¹⁻³*. 8, 3: *naadens*] *naades DJ¹⁻³*.

5, 6: *bestandighed*] *udholdenhed*, *standhaftighed*. — 8, 1: *Joh. Ab. 1, 4*; 4, 5. — 8, 2:
søf] *mæt*. — 8, 5: *hvad er*] *hvør er*; *gode*] *substantiv*.

9. Du livets strøm klar som cristal,
Der fylder himlens fryde-sal,
Jerusalems de høje stræder
Med hele strømmen fuld af glæder,
Hvo dig kand faae, har ingen nød,
Hvo dig ey faaer, er meer end død.

10. O Jesu, som med mund og haand
Har lovet mig din Hellig Aand,
Ach send ham ind udi mit hierte,
Saa lindres al min vee og smerte,
Og gyd ham dybt i hiertet ind,
Saa renses mit urene sind.

Nr. 65.

Kraft udaf det høye
Som vor siel kand høye,
Himmeriges vind,
Som vor nød fordriver,
Og os glæde giver
Udi sielen ind,
122 Lad mig altid staae i brynde
Til din ære at forkynde.

2. O Guds store finger,
Som i sielen bringer
Livets søde saft,
Trøst i vor elende,
Lue til at tænde
Kierlighed i kraft,

9, 1: livets] Livens D. 10, 4: see] om J-J.
Nr. 65. DJ-2. 2, 3: livets] Livens D. 2, 4: coe] bort DJ-3. 2, 5: tænde] brænde DJ-

9, 4-6: Med livets strøm (Joh. Åb. 22, 1) menes her Helligånden; Jerusalems de høje stræder (Joh. Åb. 21, 10, 21) står som apposition til himlens fryde-sal. Meningen er, at Ånden som livets led fylder himlens sal eller, hvad der er det samme, det nye Jerusalems stræder med strømmen af glæde. — 10, 1-2: Lk. 11, 13; Joh. 14, 16 Åg.
Nr. 65. Oversættelse. Brunngjæll eller gøter, J. Franck. Schr. s. 182. — 1, 1: Lk. 24, 49. — 1, 8: Joh. 3, 8. — 1, 7: brynde] brand, iver. — 2, 1: Lk. 11, 20, jsevnfort med Mt. 12, 28.

Giv mig dog den brønd og gave,
Dig af hertet kier at have.

3. Trøst for alle fromme,
Hielp mig ind at komme
I din naades barm,
Og naar modgangs vinde
Storme, jeg kand finde
Hvile i din arm,
Lad o soel! din glands frembryde,
At min siel dit kys kand nyde.

4. Du kand, himmel-kilde,
Kom, du kand formilde
Sielens dybe saar,
Kom min søde længsel,
Saa skal af min trængsel
Brændes op som blaar,
At mit hierte finder hvile
I din honning-smag at smile.

5. Som en hiort i hede
Søger at oplede
Det ham ludske kand,
Saadan mine sinde
Længes dig at finde,
Søde livets vand.
Bliver aldrig vel til mode,
Før ved dig, mit største gode.

6. Du som verdens ender
Udi dine hænder

3, 4: og] måske permanent fejl for at. 3, 5: storme] stormer D. 3, 8: dit] din D:
kand] nuu DJJ 4, 5: of] af JJ- 4, 7: af] och J²⁻⁷. 5, 6: hiedt] Livsens D.

V. 3: Til grund ligger elskovsbilledet fra Højsangen: bruden, forstået om sjælen, og
brudgommen, ellers forstået om Kristus, men her åbenbart om Helligånden. — 3, 3:
barm] her, i favn. — 4, 1: Job, 4, 14; 7, 37-39. — 4, 7: of] så at. — 5, 1-3: Sl. 42, 2.
— 6, 1-3: Der tænkes vel på Guds ånd som deltager i verdensskabelsen (1. Mos.
1, 2) med anvendelse af billedet om pottensageren og læret, Jer. 18, 6; Rom. 9, 21.
Originalen: Wahrer menschen-schöpfer, unsers thones topffer.

Æltede som leer,
 Kydske hjerter tynder,
 Naar kun sielen skynder
 Sig jo meer og meer,
 I din samfund ind at træde,
 O der har du mig, min glæde.

123

7. Føer du mine sager,
 Hvad jeg foretager,
 Al min vey og gang,
 Øye, mund og øre,
 Alt hvad jeg vil gjøre,
 Al min bøn og sang,
 Hvad jeg er og har i live,
 Vil jeg dig aldeles give.

8. Lad den aand, der flger
 Om i verdens riger,
 Dig imod at staae,
 Aldrig mig bedrage:
 Efter denne plage
 Set mig kronen paa,
 Da skal jeg med engle-tunge
 Halleluja for dig siunge.

6, 4: *tynder* tænder (til at tænde ved); *kydske hjerter tynder* du, som sætter kyske hjerter i (kærligheds) brand. — 8, 1: den *aand* djævelen; *flger* haster. — 8, 5: *denne plage* jordelivets elendighed. — 8, 8: *halleluja* her udtalt med tonen på 3. stavelse.

11. Paa Johannis den Døberes Dag.

Nr. 66.

Mel. Christus kom selv til Jordans Flod.

O syndig flok, hvo er det, som
I ørken paa dig kalder?
Giv agt derpaa, og tænk dig om,
Før du for døden falder,
Vend om, vend om, fra verdens sind,
Din syndig lyst at bryde,
Saa sandt du vil i himlen ind,
Og evig glæde nyde,
Lad bedrings taarer flyde.

2. Hans røst endnu, som torden-brand,
Den sikre hob skal skrekke.
Den lynet ind i syndens stand,
Den døde flok at vække,
Vend om, saa skal du naade faae,
Saa vil Gud dig antage,
Saa skal din syndens nat forgaae,
Og troens lys opdage,
Saa skaf du livet sinage.

3. Og ligger det paa hiertet svart, 124
Hvad I har handlet ilde,
Saa skynder eder, kommer snart
Til naadens søde kælde,
GUDs lam er her, som ene bar

Nr. 66. *Jl-J.* 1, 5: *vend om, vend om, fra verdens sind,] vend om, fra verdens sind J¹⁻⁷.*

Johannis den Døberes Dag] St. Hans dag, som nu er afskaffet, var den 24. juni. Evangeliet, Lk. 1, 57-79, bygges der ikke på i saluen.
Nr. 66. Oversættelse. Ihr sänder hört, wer rufft euch dort, G. Arnold, *Sehe*, s. 243.
— 1, 1-2: *hvo er det, som i ørken paa dig kalder?* Johannes døberens, som prædikede i ørkenen, Mt. 3, 1. — 1, 3: Mt. 3, 2. — 2, 1, 3: *torden-brand, lynet]* findes ikke i originalen. — 2, 1: *torden-brand]* flammende torden. — 2, 3: *stand]* tilstand. — 2, 8: *opdage]* skinne frem. — 3, 1: *svart]* tungt. — 3, 5, 6: Døberens ord i Joh. 1, 29.